

Varga László Edgár

MIHAIL LVOVICS ASZTROV LEVELE
JELENA ANDREJEVNÁHOZ

asszonyom kitartok még ne féljen
ez az ezüstös holdfényes táj nekem
reményt ad s bízom hogy megérem
hogyan visszajő s pamlagomra fektetem

tudja én láttam mi az ember
hisz tudja: egypár mellkast felnyitottam
és tudja nem tetszett amit ott láttam
ott egy sokkal egyszerűbb titok van
mint amire maga várt vagy én

és mondja csak milyen moszkva télen
itt nálunk minden-minden megfagyott
és a mindent úgy értem hogy én is
hisz tudja szerettem s ön elhagyott

hisz tudja maga nélkül semmi sincs
és tudja a maga férje egy barom
mondja hogy tehette ezt velünk
hisz csak a szerelem a nagy vagyon...

látja ilyen érzélgős számár lettem
hogy mikor nevettem nem tudom korát
bámészkodok vagy az orosz erdőkre
koccintok egy újabb pendülő pohárt

unalmas ostoba piszkos az élet
különc lettem én is azt hiszem
és még ez is olyannyira mindegy ha
nem látom önt s nem érinti kezem

és már az sem érdekel régen hogy
akik száz-kétszáz év múlva élnek
megemlékeznek-e rólunk hogy legyőztük
a kiütéses tífuszt s egyéb fenéket

nem érdekel vágjanak ki minden erdőt
legyenek marhák kicsinységben is nagyok
unalmas ostoba piszkos az élet
ön meg fog halni én pedig halott vagyok